

достатъчно усамотен в мислите си. Понечи да поднесе извинението си, което остана неизречено поради изпреварващата ги реплика:

- Усещам желанието ти да си тръгнеш... И не грешиш! Но на изпроводак ще ти дам "домашно" за размисъл. Вероятно не си чувал за "арлекините" на властта. Те гонят цели с упоритостта на зло куче, срещу паничка с храна. Искат да променят съдържанието на

купичката, като го докарват от лайне по всяко нещо, застрашаващо господаря им. Но той им дава толкова, колкото да не загубят жизнените си способности да лаят. Колкото повече лаят,

толкова по-малко е вероятността господаря им да бъде неприятно изненадан. Това ги прави нужни, но не и несменяеми, защото инстинктите им за самосъхранение ги карат понякога

да лаят и без причина. Нарушават ред, раждайки недоволство. Господарят е напразно стряскан и липсата на храна е наказанието за прозвучалия фалшив знак за опасност. Кучето

вече не дава вярна информация и прави господаря недоверчив към поведението му на

пазач... Въпрос е навреме господарят да вземе решение, какво да прави с него...

- Аз не искам да бъда куче пазач на господар, който не разбира нуждите на кучето си...

Подаяние за живот не ми е нужно. Нужен ми е живот, раздаващ възможности за живот, дори и когато те не се нравят на господаря... Лаят си е мой и го употребявам по собствено усмотрение, дори и да е само инстинктивно, за да напомня за съществуването си...

- Няма как да не минеш и през тази мелница, за да научиш цената на лаенето... Животът е мелница, в която тази цена всеки носи със себе си... Ако ли представите за нея да са превратни и винаги завишени над реалната. Важното е не кой ще я определи, а кой е готов да я предложи и плати...

- Казвате ми, че ще оцените възможностите ми по наложените от Вас правила за лаене...?

- Взе да схващаш младежо! Имаш голям проблем - да решиш цената на собствените си компромиси, които трябва да правиш спрямо проявените си амбиции. А мисля, че не си наясно с нея. Затова оставям разговора ни да има продължение... Когато си готов с нея, няма пречка отново да седнем, да я чуя и помисля дали мога да ти я предлага...

И запомни, колкото и малка да изглежда една купичка на един арлекин, съдържанието ѝ е мечта за масите, защото в нея жедневното меню е само едно - п а р и...

IV

Офертата бе повече от ясна. Рабополепие и послушание при изпълнението на чужда воля със собствени рефлексии. Ужасно звучаща за човек с гордост, без доходи и в житейска

безпътица. Чутото не го изненада, но потисна душата му. Това се отрази и на начина, по който се сбогува, без да поема ангажимент за скорошно връщане в този „оазис“, определящ степента на човешкото безличие. Отваряйки вратата, усети изпитателния поглед на доскорошния си домакин, останал прав до стената с фотографиите на лаещи кучета и господари, вътрешно наслаждаващ се на проведената от него правоучителна беседа за нормите на едно подвластно поведение, в което човек се оприличава на куче с дневна дажба звънящи с допира си с купичката монети...

Любопитният поглед на притежателката на златната гривна го подсети, че вътре не получи наставления за маската на лицето си, прикриваща или подсказваща резултата от срещата.

Затова се приближи до нея и с тон, нетърпящ съмнения в искреността на казаното, се извини за създаденото ѝ неудобство от свидетелското му присъствие в неизживяната ѝ радост от подаръка. Погледна часовника си и вътрешно се запита: А сега накъде?

Без да бърза слезе по стълбите. Удостои с мимолетен поглед красивия образ на скучаещата в този миг кабинеторазпоредителка и безизразно напусна сградата. Застана на вече намокрения от лек дъждец тротоар и се замисли за безсмислието на един труд да освежаваш място, подвластно на желанието на природата. Чистачката я нямаше, както и нямаше кой да прецени как си е свършила работата, но със сигурност и тя и началника ѝ щяха да отчетат изпълнението на ежедневните си задължения. По същият начин, както всеки, имащ какво да свърши, зависи от някой, който ще трябва да каже, как е свършено... И той днес свърши нещо важно за самия него, но само можеше да предполага как го е свършил. Друг щеше да определи резултата!

Зареян в мислите си за току-що проведената среща, тръгна без посока, за да пропилее време в настъпилото за него, поне в момента безвремие. Желанието му да прецени начина си на говорене и действие зацигляше, при постоянно натрапващата се отново и отново пред очите му картина от беседата, в която стоящият до фотографиите Исполин мълчеше и изглеждаше като човек, затормозен от факта, че няма как публично да оповести цената на синджирите на своите кучета пазачи. Такъв синджир го очаква и него и тази реалност го стресна и го накара там вътре да разбере колко малко знае за безпътиците по пътя на едно благополучие... Тръсна глава за да прогони подвластността си от тази заробваща мисълта му картина и се опита да придаде ведрост на помръкналото си лице. Пред уличната зебра светеше червено. Дали ще избере този цвят и за направената му оферта, не беше и сам наясно. Темпераментната му природа в момента негодуваше срещу приоритетната прилика, която се опитаха да му внушат с примера за кучетата пазачи. Но и те бяха нужни, дори и

за да се премине една зебра, когато кучето ставаше водач, на неவிждащите от алчност господари...

Чакашата да премине платното тълпа го понесе и все още неотърсен от влиянието на срещата, се включи в общия ѝ ритъм за по-бърза безопасност от спрелите, но неизлъчващи добронамереност към пешеходците коли. Опитва се да избегне локвата пред себе си и без умисъл препречи пътя на жена излизайки от своята права на движение. Резултатът бе нелицеприятен, тъй като ускорението от скока му наруши нейното равновесие и държания от нея пакет намери точката на земното си привличане върху зебрата. Изпадналите портокали заприличаха на топки за билиард, със собствена траектория на слалом между краката на хората. Смутен, направи опит да ги събира като едновременно ръсеше извинения. Позата му бе повече от смешна, макар и очаквана за случващото се. Пешовете на шлифера му попаднаха в локвата. Нечия чанта го докосна по рамото. Клаксоните засвириха. Смутен се изправи и гледайки разочарованието на стоящата до него жена, тръгна с гръб към края на зебрата, като изръси:

- Ще покрия щетите госпожо! Само да се махнем от пътеката!...

Шумът от стартиралите коли му даде време да се овладее, преди да намери подходящ израз за съжалението си. В ръцете държеше събрани портокали, сложили своя кален отпечатък върху ръкавите. Нямахше къде да ги остави и без свободна ръка му беше трудно да изпълни обещанието си. Видя кошчето за боклук и допринесе за многообразието на съдържанието му. Извади носната си кърпичка и се опита да замаже следите от външната си неугледност. Жената стоеше на крачка от него и чакаше края на хигиенната му процедура. Нямахше водопад от обвинения за несръчност и невнимание. Нямахше жестикулации заместващи думи. Нямахше и нервност за загубено време. Просто поведение, изразяващо разбиране. Рядко срещано в свят на надбягвания с ежедневния, носещ доказван и недоказван баланс от ползи и вреди за състезатели и наблюдатели...

Липсата на агресивност облагороди случилото се недоразумение. Извади портфейла си и без да знае количеството и цената на разпиляната стока и предложи пари в разумните рамки на възможното. Не му се водеше спор за достатъчността на сумата. Съпътства даването им с поредното извинение, като погледна жената с нескрита благодарност за поведението ѝ. Мобилът му извън и на дисплея се изписа номера на жената, направила безпроблемен достъп му до Исполина. Кимна с глава към благородната дама за раздяла и отвори линията за разговор:

- Слушам те, макар около мен да е доста шумно!

- V, S Y } - Поздрави, май си успял да впечатлиш човека при който беше... Преди малко разбрах от Петко, че са ти отделили време повече от обичайното... Кога започваш работа?
- } - За това не стана въобще дума... Бях поредният му агнец, задоволяващ апетита му да смалява човека пред собствената си персона...
- } - Доколкото те познавам, не си му позволил да изпълни желанието си...
- V, } - Не знам какво не съм му позволил, но не изпитвам задоволство от случилото се... Сега не ми се говори! Трябва ми време за да подреда впечатленията си...
- } - Искам да чуя подробности! Дай да се видим, за да ми разкажеш...
- } - Става, но не днеска... Не се обиждай, но не ми се споделят пикантерии... А и такива нямаше...

- } - Все повече подхранваш любопитството ми. Не ме карай да чакам до утре...
- } - Не, ще остане за утре, въпреки че ми е трудно да ти откажа за днес... Благодарен съм ти за съпричастността към проблемите ми, но ще се видим утре в 10 там, където преди се срещаме...

} Прекъсна връзката и се огледа, за да влезе в реалността. Забеляза, че дамата на която създаде неудобство, стоеше до кошчето за боклук и разговаряше с просяче на около 13 години, което не бе оставило на произвола изхвърлените от него портокали. Такова лакомство не се намираще всеки ден в магазините на клошарите. Усети глад и се запъти към попадналата пред погледа му пицария, за да попълни и своите запаси от животелни сили. А и не искаше гладът да го съветва до края на деня... А той бе още доста далеч...

V

- } - Отказа среща за днес...
- } - Позна, че няма да иска да споделя...
- V, } - И за утре не съм сигурна... Ще трябва време за да омекне и да избере пътя който му определяме...
- V, } - Не се вживявай в това което не си... Пътя и хората, които ще вървят по него ти определям аз...
- } - Извинявайте! Вълнувам се заради преследваната цел.
- } - Целта ще бъде постигната!...
- } Разговорът се водеше в кабинета на Исполина, между него и дамата осигурила му достъпа до него. Тя бе невидим свидетел на случилото се и сега трябваше да изпълни следващите си задачи. От години служеше при него и знаеше полето си на действие. Беше винаги на